

SZKOŁA POLICJI w PILE

Zakład Taktyki i Technik Interwencji

Piotr Sochacki

Krzysztof Plombon

Pałka teleskopowa

poradnik dla słuchaczy i nauczycieli policyjnych

---

wrzesień 2008

Redakcja językowa i korekta

Waldemar Hałuja

Skład komputerowy

Piotr Sochacki

Krzysztof Plombon

Redakcja techniczna

Piotr Sochacki

Krzysztof Plombon

Druk

Lilla Bukłaha

Zatwierdzam i wprowadzam
do użytku jako materiał pomocniczy do zajęć

Kierownik
Zakładu Taktyki i Technik Interwencji
mł. insp. Sylwester Urbaniak

Wydawnictwo Szkoły Policji w Pile

Wydanie I

Druk: Pracownia poligraficzna SP w Pile

Nakład ..... egz., zam. nr .....

Piła 2008

Spis treści

Wstęp	4
1. Podstawy prawne stosowania pałki teleskopowej	6
2. Parametry i budowa pałki teleskopowej	9
3. Sposoby trzymania pałki teleskopowej	11
4. Zasady Kryteria sposoby noszenia pałki teleskopowej.....	12
5. Przykładowe sposoby rozkładania pałki teleskopowej.....	13
6. Przykładowe postawy z pałką	15
7. Przykładowe uderzenia pałką teleskopową.....	17
8. Bloki	19
9. Przykładowe dźwignie.....	20
Literatura.....	21

Wstęp

Poradnik zawodowy dla słuchaczy i nauczycieli pt. „Pałka teleskopowa” jest ogólnym zbiorem treści programowych z zakresu wiadomości i umiejętności posługiwania się pałką teleskopową na poziomie szkolenia podstawowego. Materiał ten adresowany jest do słuchaczy i nauczycieli szkół policyjnych, natomiast jego zadaniem jest pomoc w utrwaleniu i doskonaleniu umiejętności nabytych podczas szkoleń zawodowych. W przewodniku zrezygnowano z wielorodności technik, ograniczając się do tych, które są proste, skuteczne i prawnie dozwolone.

O historii pałki teleskopowej można powiedzieć niewiele. Znana pod nazwą „BATON” jest produktem czasów nowożytnych, przeznaczona dla potrzeb wszelkich formacji ochrony porządku publicznego, a także służb specjalnych, w tym Policji. Poręczna i skuteczna w użyciu, oferowana przez firmy specjalizujące się w jej produkcji na masową skalę często różni się stylistyką, a nawet jakością wykonania.

Wielki boom za oceanem na pałki o konstrukcji teleskopowej nastąpił w latach 70., kiedy pojawiła się możliwość zaprezentowania umiejętności posługiwania się nią przez emigrantów z dalekiego wschodu. Pałki tego typu jednak były używane dużo wcześniej, także przez inne kraje, w tym europejskie. W okresie powojennym i w latach zimnej wojny z powodzeniem wykorzystywały je różne służby wewnętrzne krajów należących do byłego Układu Warszawskiego. Z posiadanych informacji wynika, że w Polsce w latach 50. ubiegłego stulecia przez krótki czas pałki teleskopowe były także na wyposażeniu funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej. Oprócz znanych międzynarodowych korporacji zajmujących się produkcją „batonów”, istniały także tzw. podwórkowe manufaktury, w których wykonywano pojedyncze egzemplarze przeznaczone na własny użytek. Konstrukcja ich była prosta, dwusegmentowa: do krótkiej gazurki dopasowywano pręt stalowy, a następnie używano ich m.in. podczas zamieszek. Stosowano je także wcześniej w okresie międzywojennym nawet przez grupy przestępcze, np. we Lwowie.

Skoro mowa o używaniu pałek, należałoby się odnieść do historii metod posługiwania się w sposób fachowy bronią białą obuchową. Jej pochodzenie sięga zamierzchłych czasów. Aby zdobyć pożywienie i utrzymać się przy życiu, człowiek musiał stale walczyć, a przewagę nad silniejszym przeciwnikiem, w tym nad zwierzętami dawała mu broń. Najwcześniejszą jej odmianą był kij, który na przestrzeni wieków został zastąpiony przez ostrza wykonane z różnego rodzaju materiałów. W wielu przypadkach na jego bazie z czasem tworzono inne typy broni, m.in.: sieczne, kolne, a także miotane. Jak pokazała historia, pomimo pojawiających się różnic w technice walki i rozwiązań konstrukcyjnych, sposób jego użycia do dnia dzisiejszego pozostał taki sam. Uniwersalność tego przyrządu polega na tym, że stanowi on przedłużenie ręki, dzięki czemu działa i (nawet bez względu na długość i wagę) potrafi być niezbezpiecznym narzędziem w rękach fachowca. Przekazują to liczne zapiski historyczne, kiedy nie tylko podczas pojedynków, ale i treningów zdarzały się poważne zranienia, co zmuszało do zachowania szczególnej ostrożności podczas wykonywania ćwiczeń. W XV wieku rozpoczęło się ujmowanie szermierki w system walki i było to związane z założeniem pierwszych szkół szermierczych. Do tego czasu walka ograniczała się do najprostszych ciosów i zasłon, jednak dwa wieki później wynaleziono maskę ochronną i od tej pory nastąpił gwałtowny rozwój tej dyscypliny. I tak ówczesny fechtmistrz potrafił białą bronią (także oburącz) skutecznie wykonywać mniej lub bardziej skomplikowane manewry oraz miotać nią na odległość. Dodatkowo nie obca mu była walka wręcz, którą umiejętnie łączył ze sztuką fechtowania. W podobny sposób w okresie międzywojennym szkolili się polscy żołnierze, łącząc boks, szermierkę i zapasy stosowali nabyte umiejętności, ćwicząc walkę na noże. Pod kątem uży-

teczności w walce broni drzewcowej przedwojenne Polskie Towarzystwo Gimnastyczne „SOKÓŁ (reaktywowane w latach 90. XX wieku) edukowało ludność cywilną. W ramach polaryzacji gimnastyki (także ćwiczenia z maczugami) i ogólnej sprawności fizycznej, jego członkowie przyswajali umiejętności posługiwania się lancą czy kosą bojową. Na uwagę zasługuje PALCAT - popularna zaprawa orężna przed szablą, ćwiczona kijem o długości 70 – 90 cm z osadzonym wiklinowym koszem i zabezpieczanym przed nadmiernymi urazami podczas walki „końcem”. Walka na palcaty znana była w XVII-wiecznej Europie, a w XIX wieku Michał Starzewski owo zagadnienie poruszył w traktacie szermierczym. Niewiele jednak z tych metod przetrwało do dnia dzisiejszego.

Analizując pokrótce ewolucję kija w systemach walki, poza prostotą jego użycia, należy także zwrócić uwagę na dostępność surowców i zaawansowanie technologiczne obróbki materiałów w danym regionie świata oraz panujące tam zwyczaje i religie. Nie jest to jednak kluczowym tematem niniejszych rozważań, ale warto wspomnieć o zdobywających w ostatnich czasach popularność filipińskich sztukach walki. Podaje się różne nazwy, jednak typologię, jaką powinniśmy zastosować przy ich klasyfikacji jest: **KALI, ESKRIMA, ARNIS**. Pierwsze wzmianki na temat tej sztuki przekazał Antonio Pigafetta, relacjonując porażkę i śmierć Ferdynanda Magellana na Filipinach. Wielokrotnie w historii Filipin relacjonowano różne sytuacje związane z krwawymi zamieszkami, w których używano kijów i różnego rodzaju ostrzy. Sztuka ta swój początek prawdopodobnie wywodzi po części z terenów niegdyś zajmowanych przez imperium malajskie Sri Vishaya, ale na Filipiny docierali też Chińczycy, Hiszpanie, Japończycy, Amerykanie i inne nacje w większości okupujące te tereny. Jednocześnie wyspiarzom zabraniano nosić jakąkolwiek broń. Pozostał im jedynie krótki kij i ostrza ukrywane także w ubraniach. Trening i zasady walki zostały wplecione w taniec, który nie rzadko oficjalnie prezentowali niczego nie podejrzewającym najeźdźcom. Przez wieki system ewoluował, a w wielu jego odmianach wyraźnie odczuwalny jest wpływ kultury hiszpańskiej.

Innymi systemami walki pałką – kijem, które przeniesiono na grunt europejski jest m.in.: **BARITSU** - Sztuka ta wywodzi się z Indii i została przetransponowana w XIX w. do Anglii, zawierała w sobie sztukę boksowania, zapasów i oczywiście fechtowania. System wywodzi się najprawdopodobniej ze starej indyjskiej sztuki walki **KALARI VARMA PAY-ATTU**

LA CANNE / LE BATON - zestaw technik walki przy użyciu laski, pod koniec XIX wieku przyjęty przez armię francuską, wielokrotnie prezentowany na Igrzyskach Olimpijskich, który wchodzi w skład francuskiego systemu **SAVATE**. W okresie międzywojennym uprawiany także w Polsce.

KAPAP - Propagowany system walki kijem przez izraelitów. Już w latach 40. ubiegłego stulecia przy współudziale żołnierzy brytyjskich (na terenach Bliskiego Wschodu – Palestyna) prowadzono tego typu szkolenia.

YAWARA – Stara japońska sztuka walki. Praktykujący adept charakteryzuje się umiejętnością wykorzystywania nacisków krótkim kijem na miejsca wrażliwe przeciwnika. W Polsce system zdobył popularność w latach 90. ubiegłego stulecia.

Można by jeszcze wspomnieć o **KENDO, JODO** i innych słynnych japońskich systemach walki, także chińskich, koreańskich, wietnamskich, malezyjskich, indonezyjskich. Sztukach buddyjskich czy muzułmańskich, ludów Oceanii i innych mających w swoim arsenale kij, pałkę czy też patyk. Warto by także nadmienić o rytualnych formach, jakie przybierał w tradycji (choćby w tybetańskiej) **BON**, afroamerykańskiej **KANDOMBLE**, maoryskiej **TOKATOKA** i innych.

Pozwolimy sobie jednak tę tematykę pominąć, ponieważ interesują nas praktyczne i proste rozwiązania dla pałki teleskopowej w Policji, które w dalszej części niniejszego opracowania postaramy się przedstawić.

1. Podstawy prawne stosowania pałki teleskopowej

USTAWA
z dnia 21 maja 1999 r.
o broni i amunicji
(tekst jednolity)

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione.

Art. 3. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- 3) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;
- 4) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019).

Art. 4. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:

- 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
- 2) broń pneumatyczną;
- 3) miotacze gazu obezwładniającego;
- 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
  - a) broń białą w postaci:
    - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
    - kastetów i nunczaków,
    - **pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,**
    - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
  - b) broń cięciwową w postaci kusz,
  - c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.

3. W rozumieniu ustawy amunicją są naboje scalone i naboje ślepe przeznaczone do strzelania z broni palnej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z dnia 15 listopada 2000 r.
w sprawie uzbrojenia Policji.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2000 r. Nr 101, poz. 1092) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na uzbrojenie Policji składają się:

- 1) broń palna: pistolety, rewolwery, broń gładko-lufowa, pistolety maszynowe, karabinki, karabiny, karabiny maszynowe i granatniki,
- 2) przedmioty przeznaczone do miotania chemicznych i wodnych środków obezwładniających: pistolety i rewolwery gazowe, miotacze gazu, miotacze wody, wyrzutnie granatów i pocisków łzawiących,
- 3) wyrzutnie pocisków: gumowych, ogłuszających, olśniewających i śrutowych oraz wyrzutnie siatek obezwładniających,
- 4) przedmioty do odstrzeliwania amunicji alarmowej i sygnałowej,
- 5) noże wojskowe, szturmowe, spadochronowe i nurka,
- 6) **pałki służbowe zwykłe, wielofunkcyjne, teleskopowe, szturmowe i obezwładniające,**
- 7) amunicja do broni palnej oraz pociski do przedmiotów i wyrzutni, o których mowa w pkt 2-4,
- 8) granaty i materiały wybuchowe,
- 9) środki chemiczne,
- 10) urządzenia techniczne w postaci:
  - a) paralizatorów elektrycznych,
  - b) kajdanek szczękowych, kajdanek jednorazowych oraz kajdanek zespolonych przeznaczonych do zakładania na ręce i nogi,
  - c) prowadnic,
  - d) kaftanów bezpieczeństwa,
  - e) pasów i siatek obezwładniających,
  - f) kolczatek drogowych i innych przeszkód umożliwiających zatrzymanie pojazdu.

2. Materiały, o których mowa w ust. 1 pkt 7-9, przydziela się zgodnie z przyznanym uzbrojeniem.

§ 2. Wzory i typy broni składającej się na uzbrojenie Policji oraz normy należności uzbrojenia zespołowego i indywidualnego ustala Komendant Główny Policji.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 sierpnia 1991 r. w sprawie uzbrojenia Policji (Dz. U. Nr 81, poz. 361 i z 1993 r. Nr 101, poz. 465).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1990 r.

w sprawie określenia przypadków oraz warunków i sposobów użycia przez policjantów środków przymusu bezpośredniego.

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Policjant może stosować środki przymusu bezpośredniego z zachowaniem zasad określonych w art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

2. Środki przymusu bezpośredniego mogą być stosowane po uprzednim bezskutecznym wezwaniu osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz uprzedzeniu o użyciu środków przymusu bezpośredniego, a w przypadku pocisków niepenetracyjnych dodatkowo po uprzednim oddaniu strzału ostrzegawczego.

3. Policjant może odstąpić od wzywania osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz od uprzedzenia o użyciu środków przymusu bezpośredniego lub oddania strzału ostrzegawczego pociskami niepenetracyjnymi, jeżeli zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także mienia.

§ 2. 1. Policjant powinien stosować środki przymusu bezpośredniego w taki sposób, aby osiągnięcie podporządkowania się wydanym na podstawie prawa poleceniom powodowało możliwie najmniejszą dolegliwość dla osoby, wobec której zastosowano środki przymusu bezpośredniego.

2. Odstępuje się od stosowania środków przymusu bezpośredniego, gdy osoba, wobec której użyto tych środków, podporządkowała się wydanym poleceniom.

3. Można stosować jednocześnie różne środki przymusu bezpośredniego, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia podporządkowania się wydanym poleceniom.

§ 3. Policjant ma prawo stosować następujące środki przymusu bezpośredniego:

1) siłę fizyczną w postaci chwytów obezwładniających oraz podobnych technik obrony lub ataku,

2) urządzenia techniczne w postaci kajdanek, prowadnic, kaftanów bezpieczeństwa, pasów i siatek obezwładniających, paralizatorów elektrycznych, a także kolczatek drogowych i innych przeszkód umożliwiających zatrzymanie pojazdu,

3) chemiczne środki obezwładniające,

4) **pałki służbowe: zwykłe, szturmowe, wielofunkcyjne i teleskopowe,**

5) wodne środki obezwładniające,

6) psy i konie służbowe,

7) pociski nie penetracyjne, miotane z broni palnej.

§ 4. 1. Wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie stosuje się wyłącznie chwytów obezwładniające.

2. Wobec osób, o których mowa w ust. 1, w sytuacji zagrożenia życia, zdrowia lub mienia można stosować inne środki przymusu bezpośredniego w sposób określony w rozporządzeniu, jeżeli zastosowanie chwytów obezwładniających okazało się nieskuteczne dla osiągnięcia podporządkowania się poleceniom wydanym na podstawie prawa

§ 13. 1. **Pałka służbowa może być stosowana w razie:**

1) **odpierania czynnej napaści,**

2) **pokonywania czynnego oporu,**

3) **przeciwdziałania niszczeniu mienia.**

2. **Nie wolno stosować pałki służbowej wobec osób stawiających bierny opór, chyba że zastosowanie siły fizycznej okazało się bezskuteczne.**

3. Zabrania się:

- 1) zadawania uderzeń i pchnięć pałką służbową w głowę, szyję, brzuch i nieumięśnione oraz szczególnie wrażliwe części ciała, a także stosowania na te części ciała blokady i zakładania dźwigni,**
- 2) zadawania uderzeń rękojęcią patki służbowej,**
- 3) stosowania pałki służbowej wobec osób, w stosunku do których użyto kajdanek, prowadnicy, kaftana bezpieczeństwa, pasa lub siatki obezwładniającej, albo wobec osób obezwładnionych wskutek użycia paralizatora elektrycznego.**

4. Wolno zadawać uderzenia i pchnięcia pałką służbową we wszystkie części ciała w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie własne lub innej osoby.

2. Parametry i budowa pałki teleskopowej

Opisywany przedmiot w wersji złożonej ma długość około 15-20 cm i wykonany jest najczęściej z lekkiego, mocnego materiału. Istnieje jednak wiele opinii potwierdzających fakt, że najlepsze pałki wielosegmentowe konstruowane są z kutego metalu, a na chwilę obecną produkuje się je w amerykańskich firmach. Można spotkać się także z pałkami teleskopowymi wykonanymi z mocnego tworzywa sztucznego, ale nie zawsze spełniają one określone parametry. Dość często poza wymienianymi walorami dodatnimi, nagminnie pomijana jest np. tematyka miejsc stanowiących najsłabsze ogniwo omawianego przedmiotu. Mowa tu o strefie samołączenia się poszczególnych elementów działających w tzw. układzie kielichowym, gdzie rozszerzony koniec rury, w którym pracuje nie rozszerzony tzw. bosy koniec innej kształtki tworzy szczelne samohamowne połączenie rozłączne. Należy tu podkreślić, że jedynie atestowane produkty są wynikiem przeprowadzanych lub zleczanych przez producentów prób, które w konsekwencji określają jej wytrzymałość roboczą, możliwości materiałowo – konstrukcyjne oraz decydują o przydatności.

Pałka teleskopowa zbudowana jest z następujących elementów:

- 1) rękojęść,
- 2) koniec rękojęści,
- 3) ramię dwusegmentowe,
- 4) koniec ramienia długiego.

Przykładowe rodzaje pałek teleskopowych

Uchwyty do pałek teleskopowych

Pałka teleskopowa z „gardą”

Przykładowy trener do treningu z pałką teleskopową

3. Sposoby trzymania pałki teleskopowej

Odpowiedni chwyt pałki teleskopowej pozwala na jej efektywne wykorzystanie podczas działań policyjnych. Właściwy chwyt za rękojeść całą dłonią gwarantuje mocny chwyt pałki.

Chwyt prawidłowy

Chwyt nieprawidłowy

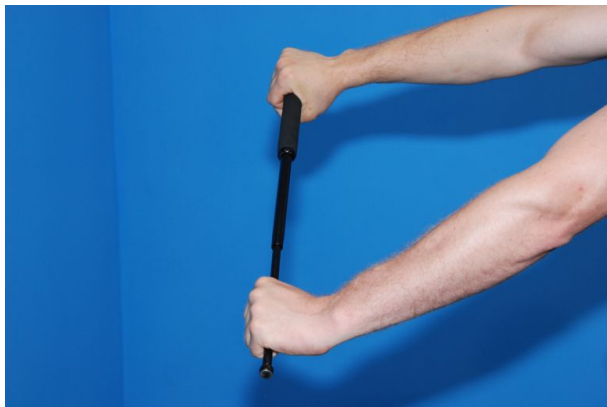
Chwyt prawidłowy z kciukiem

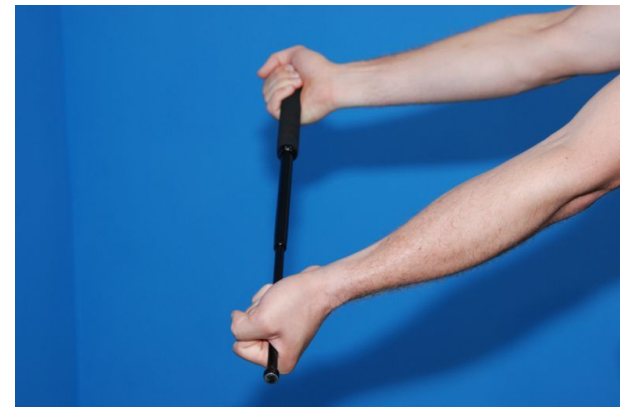
Chwyt pałki rozłożonej

Chwyt oburącz – nachwyt

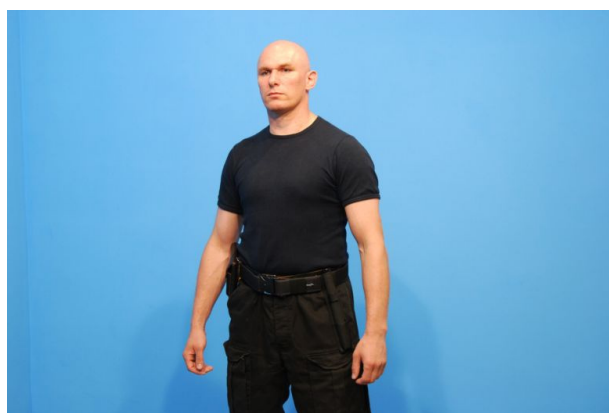
Chwyt oburącz - podchwyt

4. Zasady i sposoby noszenia pałki teleskopowej

Pałka teleskopowa ze względu na swoje niewielkie rozmiary (po złożeniu) może być noszona w różnych wariantach, mając na uwadze indywidualne cechy i możliwości użytkownika. Sposób noszenia ma także wpływ na technikę wyjęcia pałki teleskopowej z futerału i jest on ważnym elementem w jej dalszym użyciu. Może być noszona przy boku przeciwnym niż broń palna, ale także po tej samej stronie. Przed kaburą broni palnej, a także za. Jej budowa nie powoduje wzajemnego blokowania się przy próbie użycia jednej z nich. Jest uniwersalna.

Pałka noszona przy boku przeciwnym niż broń palna (z przodu)

Pałka noszona po tej samej stronie co broń palna, za kaburą(z tyłu)

Pałka noszona po tej samej stronie co broń palna, przed kaburą(z przodu)

Pałka noszona przy boku przeciwnym niż broń palna (z tyłu)

5. Przykładowe sposoby rozkładania pałki teleskopowej

Umiejętność szybkiego wyjęcia pałki teleskopowej jest bardzo ważnym elementem w procesie uczenia. Wielokrotnie jest decydującym elementem wpływającym na skuteczność i bezpieczeństwo policjanta.

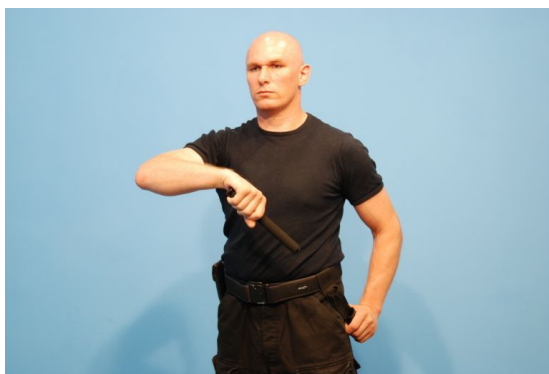
Techniki rozkładania pałki teleskopowej można podzielić na: wahadłowe, rotacyjne i inne. W pierwszym przypadku po jej dobytciu należy gwałtownie wstrząsnąć ramieniem z góry w dół równocześnie przemieścić się w celu osiągnięcia optymalnego dystansu. W rozkładaniu rotacyjnym postępujemy podobnie jak w pierwszym przypadku, z tą różnicą, że wykonujemy (na zewnątrz lub do wewnątrz) ruch kołowy nadgarstkiem. W końcowym momencie w obu przypadkach musi nastąpić tzw. strzał, który pozwoli rozłożyć pałkę. Charakterystyczny dźwięk informuje nas o prawidłowym jej rozłożeniu, tzn. że przy kontakcie z celem mechanizm teleskopu nie cofnie się. Poniżej zaprezentowano kilka sposobów dobytcia pałki.

Wyciągnięcie pałki nachwytem

a)

b)

c)

d)

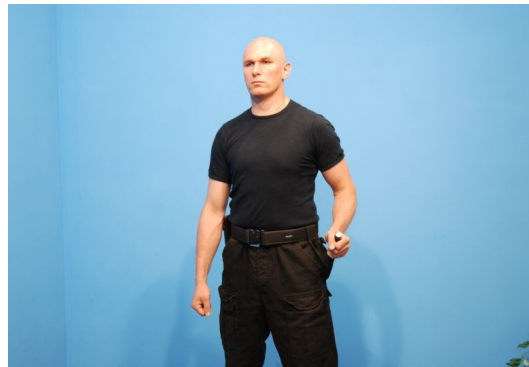

Wyciągnięcie pałki podchwytym

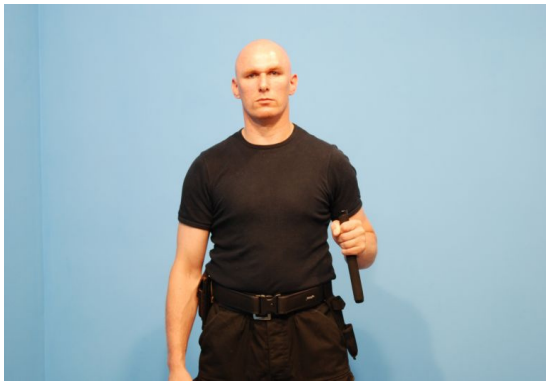
a)

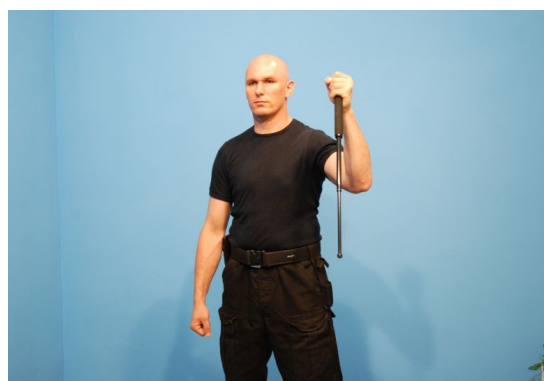
b)

c)

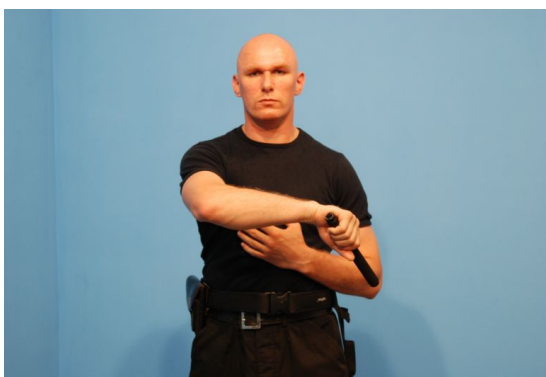

d)

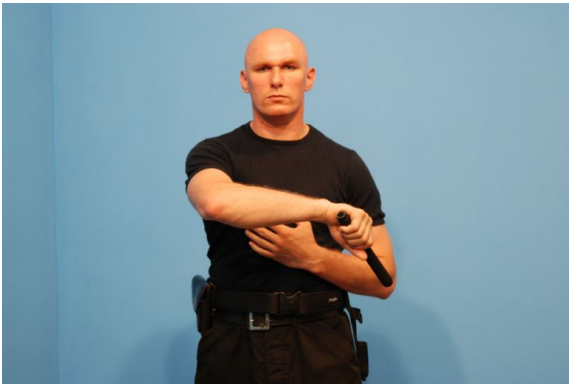

Przykładowe sposoby rozkładania pałki:

a) metoda rotacyjna

b) metoda wahadłowa

6. Przykładowe postawy z pałką

Postawy wyczekiwania:

Postawa wyczekująca jest postawą spokojną, nie agresywną. Strona przeciwna nie odczuwa zagrożenia spowodowanego użyciem pałki:

Pałka w uchwycie

z przodu

z tyłu

Pod ramieniem (pałka rozłożona)

z przodu

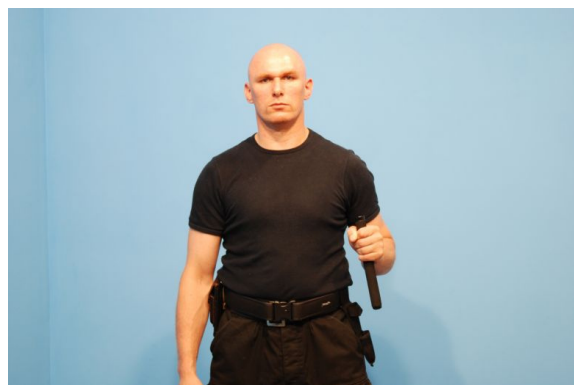
z tyłu

za nogą

złożona po wyciągnięciu

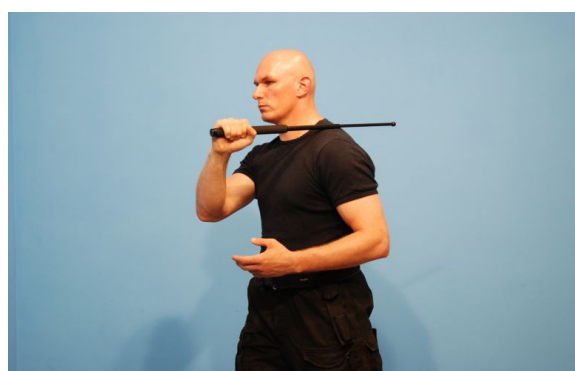
Postawy gotowości

Postawa gotowości charakteryzuje się wyjęciem przez policjanta pałki gotowej do użycia, w przypadku obrony lub ataku.

a) otwarta górna

b) zamknięta górna

c) otwarta dolna

d) zamknięta dolna

7. Przykładowe uderzenia pałką teleskopową

Uderzenia - techniki poprzedzone zamachem, kontakt z określoną siłą segmentu ramienia długiego oraz jego zakończenia.

a) uderzenie z pozycji otwartej

b) uderzenie z pozycji zamkniętej

8. Bloki

Bloki to techniki defensywne, stosowane w celu zatrzymania ataku napastnika.

Bloki:

a) blok górny

b) blok dolny

lewa strona

prawa strona

c) blok boczny:

prawa strona

lewa strona

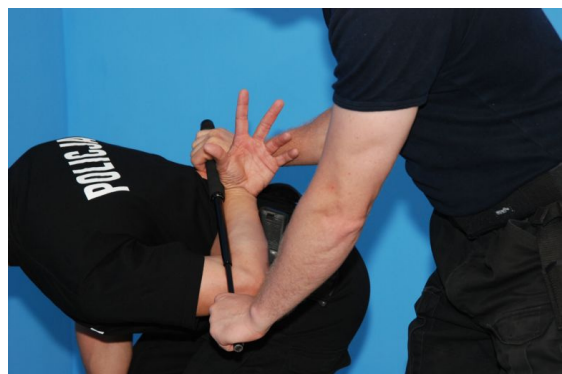
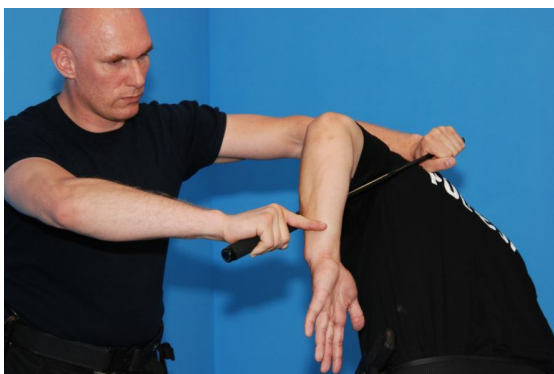
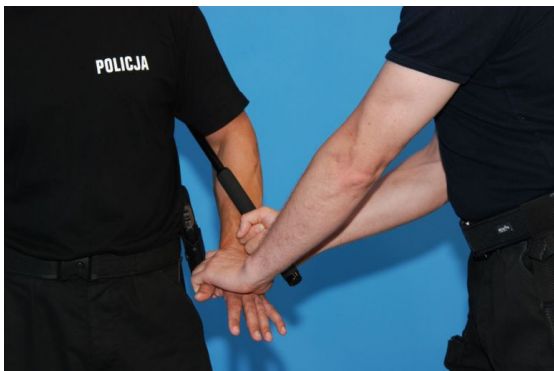
9. Przykładowe dźwignie

Dźwignie - techniki wykonywane za pomocą pałki na okolice stawów, działając poprzez ściskanie, rozciąganie lub skręcanie wywołują określony bodziec bólowy.

Dźwignia na ramię proste

Dźwignia na ramię zgięte

Literatura

- Ustawa o Policji z 6 kwietnia 1990 roku (Dz. U. 90.70.410 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Rady Ministrów z 17 września 1990 roku w sprawie określenia przypadków oraz warunków i sposobów użycia przez policjantów środków przymusu bezpośredniego (Dz. U. 90.70.410 z późniejszymi zmianami).
- Zarządzenie nr 1381 Komendanta Głównego Policji z dnia 10 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i użytkowania służbowej pałki typu „Tonfa” zm. Zarządzeniem nr 479 Komendanta Głównego Policji z dnia 30 maja 2007 r.
- Demura F.: Tonfa, Wydawnictwo Budo – Sport, Warszawa 1994.
- Dobrzyjałowski J., Machulski J., Rudnicki A.: Pałka typu tonfa techniki użytkowe, Legionowo 1999.
- Dobrzyjałowski J.: Pałka typu „Tonfa” przewodnik metodyczno – szkoleniowy, Legionowo 1999.
- Dobrzyjałowski J.: Pałka typu „Tonfa” przewodnik metodyczno – szkoleniowy dla służb mundurowych, wyd. „Raster” 2002.
- Halladin P., Witkowicz A., Złoto W.: Przewodnik do ćwiczeń z przedmiotu taktyk i techniki interwencji policyjnych, Legionowo 1999.
- Sikora J., Sulikowski M., Wiśniewski P.: Pałka typu Tonfa, Oficyna Wydawnicza Nadwiślańskich Zakładów Ochrony Mienia, Wola 2004.